

saa dejligt," sagde hun lykkelig over, at Hofjægmesterinden igen havde taget hendes Haand og klappede den.

„Du skulde alligevel tage dit Slag paa. Du lagde det vist fra dig inde i Dagligstuen.“

Per rejste sig.

„Jeg skal hente det," sagde han.

Men i det samme var den unge Pige oppe fra Bænken. „Nej, De kan dog ikke finde det," skyndte hun sig at sige. Og som om hun var bange for, at han skulde følge hende, skred hun hastig bort tværs over Græsplænen.

„Er hun ikke sød?" spurgte Hofjægmesterinden, da hun var borte og Per igen havde sat sig.

„Jo, hun er ganske smuk," svarede han lidt kort.

„Ja, ogsaa det. Og en saa god Natur, saa aaben og sanddru. Desværre er hendes Helbred ikke rigtig paalideligt.“

„Er Frøken Blomberg syg?"

„Kære, — hun har hele Vinteren ligget tilsengs. Af Tyfus. Som hun selv siger, har hun i et Fjerdingaar tilhørt Døden mere end Livet. Kan De ikke se det paa hende?"

„Naa jo, hun gør ganske vist et noget overjordisk Indtryk. Men saadan netop svag —“

„Ja — Gud ske Lov — hun er da ogsaa nu over det værste, og Sommeren vil forhaabenlig gøre Resten. Det kære Barn, hun er saa manges Glæde her, og er selv saa taknemlig for Livet som kun den, der i en saa ung Alder har været nær ved at miste det, — ja, og som overhovedet veed at tage mod Livet som en Naadegave fra sin Gud, Hr. Sidenius!"

Per saae ud til Siden. Han var i de sidste Dage